

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoE/247/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715203994
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2715203994.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudcov: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holíč, v exekučnej veci v prospech oprávneného: oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, zast. splnomocnencom: JUDr. Veronika Kubriková, PhD., advokátka so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti povinnému: R. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., N. XX, pre vymoženie 60,15 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o žiadosti súdneho exekútora: JUDr. Pavel Halás, so sídlom Bratislava, Popradská 70, pod sp. zn. EX 4738/15, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Skalica zo dňa 18.01.2016, č.k. 6Er/270/2015-45, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žiadosť súdneho exekútora JUDr. Pavla Halása o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 40 psím. a), § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. r), ods. 5 Občianskeho zákonníka, Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 498/2010.

3. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že exekučný titul v tomto konaní predstavuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, sp. zn. II/2014-5890 zo dňa 04.11.2014. Primárny právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe Zmluvy o bežnom účte uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným dňa 31.07.2006 (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorú povinný riadne a včas neplnil. Zo zmluvy o úvere mal súd prvej inštancie možnosť zistiť, že sa v predmetnej veci jedná jednoznačne o úver spotrebiteľský. Všeobecné obchodné podmienky obsahujú rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy alebo v súvislosti s ňou, bude rozhodovať a prejednávať Rozhodcovský súd. Takúto rozhodcovskú doložku možno posúdiť ako rozhodcovskú doložku výlučnú, v zmysle ktorej budú všetky spory medzi zmluvnými stranami riešené v rozhodcovskom konaní. V zmysle zmluvných dojednaní si spotrebiteľ nemohol nijakým spôsobom presadiť príslušnosť inak príslušného súdu v zmysle občianskoprávných predpisov, nakoľko v predtlačenej podmienkach, už bol dopredu určený rozhodcovský súd oprávnený rozhodnúť. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom dodávateľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu tým, že určuje na prejednanie rozhodcovský súd. Rozhodcovská doložka je súčasťou predtlačenej formulára, čiže sa

nedá považovať za individuálne dojednanú. Spotrebiteľ svojím podpisom vyjadrí súhlas s podmienkami poskytnutia pôžičky vrátane akceptácie rozhodcovskej doložky. Predtlačенú zmluvu mohol spotrebiteľ prijať buď ako celok alebo ju úplne odmietnuť. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Pre platné dojednanie rozhodcovského konania sa vyžaduje individuálne vyjednanie rozhodcovského konania zo strany spotrebiteľa, a to po poučení o dôsledkoch jeho rozhodnutia. Dodávateľ tak musí postupovať spôsobom preukázateľným. Za individuálne dohodnutú zmluvnú podmienku sa nepovažuje podmienka, ktorá bola vopred dodávateľom naformulovaná v rámci typovej formulárovej zmluvy a je obvyklé, že spotrebiteľ jej obsah nemení. Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že od nej spotrebiteľ neodstúpi. Existuje nebezpečenstvo, že spotrebiteľ pristúpi v rámci formulárovej zmluvy na arbitráž alebo od nej z dôvodu neinformovanosti neodstúpi. Odstúpenie od zmluvy v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3MCdo 14/2011 prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ako neplatnú rozhodcovskú doložku, ktorá nevyvoláva právne účinky obdobne ako keď rozhodcovskej zmluvy niet, nakoľko práva a povinnosti povinnej sú v nej v hrubej nerovnováhe v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného súd dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu zaručujú kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka vykladané v súlade so smernicou č. 93/13/EHS. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinným vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, a preto rozhodcovský rozsudok je nulitný a ako exekučný titul je neúčinný. Tým je daný rozpor exekučného titulu so zákonom, čo je dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal prostredníctvom svojho splnomocnenca odvolanie oprávnený, ktorým sa domáhal, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje, alternatívne, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že: v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.); súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.); rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.); doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, a má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., ich účastník konania bez svojej viny nemohol značiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205 ods. 2 písm. e) O.s.p.); v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 221 ods. 1 písm. d) O.s.p.); účastníkovi konania - oprávnenému sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.); a nakoniec, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.). V rozsiahlom odôvodnení odvolania sa oprávnený odvolával na množstvo uznesení odvolacích súdov v SR (Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/633/2011-25 zo dňa 26.6.2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2CoE/292/2012 - 59, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoE/27/2011 zo dňa 21.12.2011), uznesenie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4 Cdo/159/2009 zo 16.6.2009), rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. N23 Cdo/1201/2009 z 29.6.2010 a sp. zn. 23Cdo/4895/2009 z 28.4.2010) ako aj nálezov a uznesení Ústavného súdu SR (PL. ÚS 21/08 z 23.9.2009, III. ÚS 153/07 z 18.10.2007, III. ÚS 171/06 z 5.4.2007, III. ÚS 23/2013-8, ÚS 2/2002, II. ÚS 499/2012, II. ÚS 242/07 z 3.7.2008, I. ÚS 17/01 z 19.4.2001, II. ÚS 244/09 z 29.9.2009, I. ÚS. 390/08 z 23.4.2009, IV. ÚS 110/09 z 2.4.2009, I. ÚS 335/06 z 30.10.2007, III. ÚS 264/08 z 29.9.2005). Oprávnený dôvodil, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, čím zasiahol do princípu právnej istoty. Právoplatný rozhodcovský rozsudok je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný rovnako ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu a po uplynutí lehoty na plnenie

je vykonateľný, t. j. spôsobilý byť podkladom pre exekúciu. Exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, skúmať rozhodcovské konanie ani zmluvu, na základe ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova, predstavuje teda prekážku res iudicata. Súd prvej inštancie išiel nad rámec zákona, keď nerešpektoval ustanovenie § 35 a § 40 a nasl. z. č. 244/2002 Z. z. Ani ustanovenie § 45 ZoRK neumožňuje exekučnému súdu skúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, hodnotiť skutkovú a právnu stránku prípadu, vykonávať k tomu potrebné dokazovanie a vydávať rozhodnutie vo veci samej. Exekučný súd nie je vecne príslušný vo veci konať ako súd vyššej inštancie, kasačný súd, alebo súd konajúci o opravnom prostriedku. Rozsah preskúmvavej pôsobnosti exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovským rozsudkom je v štádiu rozhodovania o udelení poverenia totožný s rozsahom jeho preskúmvavej pôsobnosti vo vzťahu k rozsudkom súdov. Môže skúmať právomoc rozhodcovského súdu, avšak nie hmotnoprávne aspekty uplatnenia tejto právomoci. Uviedol, že pôvodný veriteľ Poštová banka, a.s. bola v čase uzatvárania úverovej zmluvy podľa § 93 ods. 1 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách povinná ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská doložka dohodnutá vo Všeobecných obchodných podmienkach a v Obchodných podmienkach pre úver, bola dohodnutá riadne a v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka nakoľko arbitrárne a nezákonne skúmal platnosť rozhodcovskej doložky a porušením čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konštatoval per se neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že spôsobila hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach ku škode spotrebiteľa, bez uvedenia v čom má údajná nerovnováha spočívať. Exekučný súd nijako neskúmal vôľu povinného, že nebolo preukázaný jej nedostatok pri uzatváraní rozhodcovskej doložky, rovno, bez akýchkoľvek skutkových, či právnych dôvodov, ju označil za neplatnú, nerešpektujúc princíp zmluvnej slobody. Zároveň sa exekučný súd nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy tej istej inštancie, dokonca samotný exekučný súd. Pričom odvolateľ poukázal na systém rozhodovania na rozhodcovskom súde, ktorý ma byť podľa neho zabezpečiť prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžníka ako spotrebiteľa. Oprávnený ďalej namietal, že pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospel k odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd v nachádzacom konaní. Oprávnený nemal možnosť vyjadriť sa k takto vykonávaným dôkazom a k nanovo vytvorenému skutkovému stavu. Exekučný súd uprel oprávnenému právo byť účastným na takomto zisťovaní skutkového stavu, čím zasiahol do jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, následne na čo konštatoval súd zrušenie účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Takýto výklad je podľa oprávneného neprípustný z dôvodu, že nevyhnutne predpokladá a vyžaduje inú úpravu procesných práv a povinností účastníkov konania, než akú obsahuje exekučný poriadok a jednak odporuje systematike zákonnej úpravy pokiaľ ide o prieskum rozhodcovských rozsudkov všeobecnými súdmi SR. Ani v jednom z týchto prvkov neposkytuje OSP, ani Exekučný poriadok, ani ZoRK absolútne žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd, konajúci vo veci samej a teda, napríklad, vykonať vo veci samej dokazovanie alebo, napríklad rozsudok zrušiť, či zmeniť jeho výrok. Čo sa týka aplikácie sekundárneho práva Európskej únie v horizontálnych vzťahoch a judikatúry Európskeho súdneho dvora uviedol oprávnený, že nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o smernicu EHS č. 93/19/EHS, nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou únijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade nie interpretačný. Pričom taktiež podľa oprávneného pokiaľ by súd uvažoval o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, tak nie je možné brať do úvahy judikatúru ESD, nakoľko judikatúra ESD vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne, alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie je voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania - bezprostredne záväzná. Teóriu o tzv. eurokonformnom výklade právnych noriem národného práva je možné uplatniť len v medziach vnútroštátneho právneho poriadku, ak pre to dáva národná judikatúra interpretačný priestor, a to spôsobom, ktorý je zlučiteľný s ústavnými požiadavkami právneho poriadku. Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nemožno priamo aplikovať nakoľko ide o sekundárny prameň práva a je záväzný pre každý členský štát, nemožno ju použiť v horizontálnych vzťahoch medzi subjektmi súkromného práva, obzvlášť ak už bola do právneho poriadku implementovaná. Zverom oprávnený dodal, že postupom exekučného súdu bol narušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne chráni len na základe jeho postavenia. Exekučný súd nahrádza pasivitu povinného. Oprávnený má za to, že súdy by mali viesť k dodržiavaniu zákonov a povinností, a nie jednostranne zvyhodňovať dlžníkov, ktorí sa vlastným konaním ocitnú na prahu exekúcie. Exekučný súd

svojim postupom znemožnil uplatniť právo oprávneného priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

5. Povinný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu oprávneného sa písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 355 CSP a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Ako prvé odvolateľ namietal, že súd v exekučnom konaní bez zákonnej opory nebol oprávnený zaoberať sa (ne)platnosťou zmluvných podmienok, s čím sa odvolací súd s poukazom na nižšie uvedené nestotožňuje.

8. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.7.2016, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

9. Podľa § 470 CSP ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, čiže pred 1.7.2016.

10. Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní), vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

11. Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku sa na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

12. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

13. Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku (ďalej len ZoRK), tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov. Takýmto predpisom je Exekučný poriadok.

14. Exekučné konanie predstavuje postup súdu, súdneho exekútora, účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva vyjadreného exekučným titulom, ktorého povaha určuje rozsah materiálneho preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu ako to vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd sa v rámci materiálneho preskúmania exekučného titulu zameriava na skúmanie hmotno-právnych predpokladov exekučného titulu ako sú dovolenosť, možnosť plnenia a jeho súlad s dobrými mravmi a teda skúma, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Ustanovenie § 45 ZoRK umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, a to sčasti aj bez návrhu. Na to, aby mohla byť vykonaná exekúcia na základe rozhodcovského rozsudku, musí byť rozhodcovský rozsudok aj v súlade s týmto ustanovením, teda nesmie byť vydaný v rozhodcovskom

konaní, ktoré trpelo vadou uvedenou v § 40 písm. a) alebo b) ZoRK, a nesmie zaväzovať na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keď rozhodcovský rozsudok odporuje týmto zákonným ustanoveniam, tieto jeho nedostatky predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe. Exekučný súd je pri postupe podľa § 45 ZoRK oprávnený hľadiť na rozhodcovský rozsudok tak, akoby materiálne právoplatný nebol - nie je ním teda viazaný v zmysle § 227 ods. 1 CSP a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 ZoRK aj čo do jeho materiálnej správnosti. Súd totiž musí počas celej doby vykonávania exekúcie dbať na to, aby sa exekúcia vykonávala v súlade so zákonom. Navyše vyššie uvedený výklad príslušných ustanovení ZoRK je i eurokonformný. Súdny dvor už v rade prípadov (napríklad vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Group Editorial a Salvat Editores, vo veci C-168/05 Mostaza Cláro, vec C-243/08 Pannon GSM a vec C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones), uzavrel, že systém ochrany zavedený Smernicou Rady č. 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Vzhľadom na predmetné nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán, čl. 6 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Smernica Rady č. 93/13/EHS sa má teda vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je povinný aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej medzi poskytovateľom úveru a spotrebiteľom. Ak súd rozhodne, že sankcia predstavuje nekalú zmluvnú podmienku, je jeho povinnosťou zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol touto podmienkou viazaný.

15. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uzatvára, že exekučný súd je oprávnený i povinný, a to už v štádiu rozhodovania o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ex offo - z úradnej povinnosti skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje povinného na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

16. Z obsahu spisu bolo zistené, že právny predchodca oprávneného Poštová banka, a.s. ako veriteľ a povinný ako dlžník uzavreli dňa 31.07.2006 Zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu, na základe ktorej poskytol právny predchodca oprávneného povinnému možnosť povoleného prečerpania finančných prostriedkov. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s., pre depozitné produkty v ktorých v čl. 11 bod 11.5. obsahuje rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej: „Akékoľvek spor, nárok alebo rozpor vzniknutý zo zmluvy alebo v súvislosti s ňou bude rozhodnutý Rozhodcovským súdom pri Asociácii bánk Slovenskej republiky podľa rozhodcovských pravidiel, ktoré sa na základe tohto odkazu stávajú súčasťou zmluvy.“

17. Podľa obsahu spisu povinný prečerpal finančné prostriedky na svojom účte, čím mu vznikol dlh voči právnenému predchodcovi oprávneného Poštovej banke, a.s. V zmysle § 710 Obchodného zákonníka v takom prípade sa práva a povinnosti strán zmluvy o bežnom účte spravujú zmluvou o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka

18. Z formy a obsahu tejto zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal oprávnený už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa povinného, pričom povinný obsah tejto zmluvy v časti všeobecných podmienok, žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť ani neovplyvnil. Rozhodcovská doložka teda nesporne nebola individuálne dojednaná.

19. Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.06.2007), teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy, citovaný zákon v § 23a definoval spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

20. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 1.1.2008, § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 zakotvoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

21. S účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 1.4.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere účastníkmi, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespádala. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle cit. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v uvedenom znení, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou.

23. Keďže z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v cit. ust. § 3 zákona č. 250/2007 Z.z..

24. Keďže právny predchodca oprávneného je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, právny predchodca oprávneného pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že povinný pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ho v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou o úvere sa zaviazal poskytnúť právny predchodca oprávneného ako dodávateľ povinnému ako spotrebiteľovi dočasné peňažné prostriedky vo forme úveru a povinný ako spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) zák. č. 258/2001 Z.z. Keďže zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

25. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 1.1.2008, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa („ďalej len neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia (ods. 2). V ods. 3 tohto ustanovenia zákonodarca demonštratívne vymenúva ustanovenia v spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú neprijateľnými podmienkami. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

27. Podľa § 54 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (ods. 1). V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (ods. 2).

28. Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán zo spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľná. Neprijateľnou sa stáva vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, pričom nebola individuálne dojednaná.

29. Článok 1 písm. q) prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá predstavuje interpretačné pravidlo, za neprijateľnú zmluvnú podmienku odporúča aj „zmluvnú podmienku neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom, alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane“. Smernica ako právny akt orgánov Európskej únie na rozdiel od Nariadenia pritom nemá priamu právnu záväznosť, ale všeobecne sa vyžaduje, aby výklad vnútroštátneho práva bol eurokonformný, teda aby vykladal vnútroštátne normy vo svetle európskych smerníc a to i v tom období, keď ich zásady neboli ešte do vnútroštátnych noriem inkorporované.

30. ESLP v rozsudku z 27.6.2000 vo veci navrhovateľa Océano Grupo Editorial SA nariadil, že národný súd je povinný počas použitia ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica (93/13/EHS o neprimeraných nečestných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) interpretovať ich pokiaľ je to možné vo svetle presného znenia a účelu smernice. Požiadavka o výklad v zhode so smernicou žiada národný súd zvlášť podporiť výklad, ktorý by na jeho vlastný návrh nepovolil jurisdikciu naň delegovanú na základe neprimeranej, nečestnej podmienky.

31. V danom prípade v úverových zmluvných podmienkach k uzavretej zmluve o úvere zmluvné strany dohodli, že majetkové spory vzniknuté z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou, budú rozhodované v rozhodcovskom konaní. Z dojednanej rozhodcovskej doložky vyplýva, že prípadný spor bude riešený výlučne rozhodcovským súdom. Keďže predmetná rozhodcovská doložka bola zmluvnými stranami dojednaná v rámci formulárovej tlačiva zmluvných dojednaní je nesporné, že nebola dojednaná individuálne.

32. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Ako veľakrát i v tomto prípade je rozhodcovská zmluva vyjadrená iba v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými zmluvnými podmienkami v zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je ale význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nevedomuje. Okrem toho táto doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Predmetná rozhodcovská doložka ktorá má založiť legitimitu pre exekučný titul znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami vo formulárovej zmluve ani nemal na výber. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým jej ustanoveniam, teda aj rozhodcovskému konaniu.

33. V obdobnej veci ÚS SR v rozhodnutí IV.ÚS 55/2011 z 24.2.2011 zaujal stanovisko, že pokiaľ súd vyslovil názor, že rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde, je

neprijateľná a prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, resp. že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 52 a nasl. OZ za použitia ich výkladu v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS, tieto závery súdov nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušného ustanovenia ESP a k porušeniu základných práv sťažovateľa nedošlo. Ak teda podľa cit. rozhodnutia ÚS je neprijateľnou zmluvnou podmienkou rozhodcovská doložka, ktorá umožňuje výber žalobcu, či podá žalobu na rozhodcovskom alebo na štátnom súde, o to skôr ňou bude doložka ukladajúca spory riešiť výlučne pred rozhodcovským súdom, ako je tomu v danom prípade.

34. Vo svetle vyššie uvedenej argumentácie odvolací súd je toho názoru, že zmluvná podmienka dojednaná účastníkmi v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá ukladá riešiť spory výlučne pred rozhodcovským súdom, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na ktorú musí súd v ktoromkoľvek štádiu konania z úradnej povinnosti (ex offa) prihliadať, pričom musí zabezpečiť, aby spotrebiteľ takouto neprijateľnou podmienkou nebol viazaný.

35. Je zřejmé, že rozhodcovská doložka dojednaná účastníkmi v zmluve o úvere je v priamom rozpore s cit. ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení. Keďže ale v čase uzavretia predmetnej zmluvy Občiansky zákonník citované ustanovenie, ktoré bolo zavedené až novelou účinnou od 1.1.2008 neobsahoval a v zmysle § 879j Občianskeho zákonníka vznik právnych vzťahov a nároky vzniknuté pred 1.1.2008 je potrebné posudzovať podľa doterajších predpisov, neprijateľnosť predmetnej zmluvnej podmienky odvolací súd vyslovil s použitím cit. § 53 Občianskeho zákonníka za použitia jeho eurokonformného výkladu, s poukazom na vyššie uvedenú smernicu, závery Súdneho dvora EÚ i Ústavného súdu SR. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že pôvodný veriteľ ako banka mal zo zákona povinnosť ponúknuť klientovi riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

36. Keďže predmetná rozhodcovská doložka, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v zmysle cit. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je neplatná a keďže potom medzi zmluvnými stranami nebola platne uzavretá rozhodcovská zmluva v zmysle § 3 a nasledujúcich zák. č. 244/2002 Z.z., nebola ani založená právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol predložený ako exekučný titul je preto právne neúčinný nultý, neschopný vyvolať právne následky. Exekučný titul je teda v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho boli splnené podmienky § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celosti.

37. Obdobne NS SR v rozsudku 3Cdo 146/2011 zo dňa 13. októbra 2011 uzavrel, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie za exekučný titul označil rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom, na ktorú u je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

38. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21. marca 2012, podľa ktorého oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c/ tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická rímska právna zásada (princíp) "vigilantibus iura scripta sunt" ("práva patria bdelym" alebo "nech si každý stráži svoje práva" alebo "zákony sú písané pre bdelych"). Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci (pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné), v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp "vigilantibus iura scripta sunt" v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa

ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňuje príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

39. Vzhľadom na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania, bolo potom už nadbytočným zaoberať sa ďalším obsahom zmluvy o úvere a prípadnou neprijateľnosťou ďalších zmluvných podmienok.

40. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom dôvodným, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).